

ΕΛΕΝΗ Σ. ΔΑΜΑΡΗ

ΜΙΑ ΜΕΡΑ

**Ήταν μιά μέρα δύον δειλά ή αύγη
Σὲ μιὰ παρδιὰ ποῦ στέναζε ἀπὸ πόνους
Μιὰν ἀρμονίαν ἔχαριζε δειλή
Στοὺς πρώτους τῆς ζωῆς αἰθέριους χρόνους.*

**Ήταν μιὰ μέρα ποῦ ἄκουσα βαθειά
Κάτι νὰ μὲ ξυπνᾶ καὶ νὰ φλογίζῃ,
Μιὰν ἀνοιξὶ στὴν τόση χειμωνιά
Κι' αἰσθάνθηκε ή ψυχὴ νὰ φτερουγίζῃ.*

*Κάποιες χορδὲς τὰ χέρια μὲ παλιὸ
Ἄγγιζανε, καὶ στὴ βοή τῶν θρήνων
Σὲ πέλαγο ή ψυχὴ μον εἰρηνικὸ
Μὲ τὴν πνοὴν ἐδιάβανε τῶν κρίνων.*

*Μιὰ μέρα ἐφάρη ή κόρη τ' οὐρανοῦ
Ποῦ σ' ἔγα μυρωμένο μονοπάτι
Μοῦ ἀνοιξε τὰ κάλλη ἐνὸς βωμοῦ
Καὶ τῆς ψυχῆς ζωγράφισε τὰ πλάτη.*

ΗΧΟΙ

*Καὶ στὲς βαθὶες, ὡς ἄκουγες, τυχτὶες
Νὰ πλαίη ή λύρα τόσο ἀπελπισμένα
Ποῦ στὲς στροφές μον ἐκεῖτες τὲς δειλὲς
Τὰ δάκρυα νὰ σταλάζοντ' ἔνα, ἔνα.*

*Μὲ δάκρυα καὶ μῆδα στὴ ψυχὴ
Αύρα τῶν στεναγμῶν σ' ἔχω ὀναστήσει.
Δὲν εἶδες μιὰ φοδόλευκην αὐγὴ
Τοὺς ἥχους σου μὲ φῶς νὰ πλημμυρίσῃ.*

*Ἐκλαύγαμε κ' οἱ δυό μας μνοτικὰ
Κι' οὔτε φωνὴ στὴ συγαλιὰν ἐκείνη,
Ἀρτήχησε γλυκὰ νὰ μᾶς μεθᾶ
Μὲ λίγη ἀγάπη, πόθο καὶ γαλήνη.*

*Καὶ τώρα ποῦ στὰ στήθη σὲ κρατῶ
Τοῦ ἥλιου τὴν ἀκτίνα ἀντικρύζεις,
Κι' ἀν μοιάζῃς πληγωμένον ἀετὸ
Τὸ κάθε νέφος ἀφοβα χωρίζεις.*

ΕΛΕΝΗ Σ. ΔΑΜΑΡΗ